

ίλως, ἥτις ἔχει δυνατόν ὅσμην θείου. Δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ θείκᾳ ἰλυώδη λουτροῦ, καὶ κατὰ τὰ ἐμπειροχίμενα συστατικά μόρια δὲν εἶναι ἀμφισβησία ὅτι θάλουν ἀποδείχθην ὠφελιμώτατα εἰς ἀνάφορα πάθη.

Ἡ ἐπιρροία τοῦτου τοῦ ὕδατος καλύπτεται εἰς τινὰ μέρη ἀπὸ ὑπώχρους, εἰς ἕτερα δὲ ἀπὸ ὠχρῆς φυσαλίδας. Σφοδρὰ ἀνάπτουσι τῶν ἀερίων ἐκ τῶν βραδείας ζέοντων ὑδάτων προξενεῖ αἰσθησὶν καυχλάζοντος ὕδατος.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦτου τοῦ ὕδατος εἶναι τὰ ἀκόλουθα:— Ἀμείσως ἀπὸ ξηρανθῆ, ἔχει χροῖμα πρασινοειδὲς καὶ θολόν· ἀπὸ δὲ κρούσῃ ὅλως διήλκυ, σχηματίζει ὑπώχρον κατακρήνησμα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντενεργείας καὶ διαλύσεως τῶν συμμικτῶν μορίων τοῦ βερμου τοῦτου ὕδατος. Ἡ γρῦσις καὶ ἡ ὁσπρησίς ἀνακαλύπτουσιν ὑδροεικόν ὄξυ, καὶ τινόντι ἡ πολλὰ εὐάρεστος ὑπόξυνος καὶ ὀλίγον ἀλατῶδης γρῦσις συνιστᾷ τὸ ὕδωρ τοῦτο ἰδίως πρὸς πόσιν, τόσον εἰς τὴν σπῆν συγχρίνως μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ, ὅσον καὶ ἀπὸ μετακινήσῃ εἰς κατὰλληλα λαγῆνια.—ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΜΗΤΗΡ.

ΕΝΩ ἀξιωματικός τις τοῦ ἱππικοῦ ἐπεριπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον, —λέγει ὁ ταγματάρχης Κέππελος, —Βουλγαρί τις ἐδραμεν ἔξω τοῦ οἴκου, φωνάζουσα, ‘Ακριβέ μου υἱέ! τί! ἐπειδὴ τώρα εἶσαι λαμπροφορεμένος, δὲν καταδέχεσαι πλέον τὴν πτωχὴν σου μητέρα;’ Ἐνταυτῇ δὲ μία γηραλεωτέρα ὠνόμασεν αὐτὸν ἔγγονόν της, καὶ οἱ πῶτεροι τῆς οἰκογενείας τὸν ἐχαιρέτουν ὡς ἀδελφόν. Καὶ τότε μὲν ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε τρόπον, ὥστε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ μετ’ ὀλίγον, περῶν ἀπὸ τινος δρόμου, ὠνειδίσθη διὰ τὴν παρὰ φύσιν διαγωγὴν αὐτοῦ, κατηγορούμενος τάχα ὅτι δὲν ἐχρειάζετο νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς συγγενεῖς του. Οὕτω προσβληθεὶς, ἐξήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Κόμητος Diebitsch, καὶ πάραυτα, μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, ἔγινεν ἡ χρεώδης ἐξέτασις. Τὰ μέρη ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ ἡ λεγομένη μητὴρ ἐφώνησε, λέγουσα, ‘Εάν ἦναι ὁ υἱός μου, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν σημάδιον εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μὲτωλου του.’ Ἀφῆρθεν λοιπὸν ὁ πῖλος τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ, παράδοξον! τὸ σημάδιον ἐφάνη εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἡ δὲ γυνὴ θριαμβεύουσα ἐφώνησεν, ‘Αὐτὸ τὸ σημάδιον τὸ εἶχεν ἀπὸ ἦτον ὀκτὼ χρόνων.’ Τότε ὁμῶς ἐμεσολάβησαν διάφοροι ἀξιωματικοὶ Ῥώσσοι. λέγοντες ὅτι ὁ νεὸς δὲν εἶχε τὸ σημάδιον ὁπότε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Πετροπόλεως, ἀλλ’ ἐπαθε αὐτὸ εἰς ἐχθροπραξίαν τινὰ ἐμπροσθεν τῆς Σούμλας.—Ποτέ τις δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὑπερβέβαιος.

*Τὴν σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐνχῶμα.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σεαυτοῦ λέγε.

ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.

Ἡ ΔΗΜΟΣΙΟΣ λατρεία εἶναι ἐξαίρετον μέσον νὰ τιμῶμεν τὸν Θεόν, ὡς θέλει νὰ τιμᾶται. Ἡ δημοσίος λατρεία εὐκολύνει τὴν λατρείαν τῶν πράξεων, ὅχι μόνον μὲ σοφὰς διδασκαλίας, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πηγὴ, ἢ μὲ θρησκευτικὰ αἰσθηματα, τὰ ὁποῖα ἐμφυτεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας· ἀλλ’ ἀκόμη διότι παραβάλλει τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τῶν, καὶ εἰς τὸ μέσον τόσων αἰτίων, τὰ ὁποῖα ζητῶν νὰ τοὺς ἀποχωρίσῃ, τοὺς προσφέρει δεσμοὺς ἐνώσεως, ἥτις τοὺς συσφίγγει, διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ τοὺς ἀναβιβάζῃ ἐνωμένους καὶ εἰρηνευμένους εἰς τὸν οὐρανόν.

Εἶναι βέβαιον, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἡ σκληρότης μᾶς συναπαντῶσι συχνότατα. Ἡ ἀφιλοκερδία εἶναι σπανία. Ἡ ὑπερφιλαντία ἐκτείνει πλεότερον τὰ ὀριά της· διὰ ταῦτα συντρέχον νὰ καταστήσῃσι τὸν ἄνθρωπον ξένον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διότι αἱ πρόοδοι τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς ἀπομακρύνουν μετὰ τῶν. Οἱ πλοῦσοι καὶ δυνατοὶ τῆς γῆς, εὐρισκόμενοι εἰς μεγίστην διάστασιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, ἀγνοοῦν τὰ δίκαιά των, καὶ λησμονοῦν τὰς χρείας των. Οἱ πολιτικοὶ βαθμοὶ ὑψοῦν διαφόρους τάξεις μετὰ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, αἰτίνας σχεδὸν δὲν συγχωροῦν νὰ θεωρῶνται, νὰ γνωρίζωνται, καὶ νὰ συσχετίζωνται μετὰ τῶν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἢ ἡ ματαιότης ἔθεσαν μετὰ τῆς μιᾶς τάξεως καὶ τῆς ἄλλης μέγαν ἀποχωρισμόν, καὶ ἐδημιούργησαν διὰ τοὺς μεγάλους καὶ πλουσίους, τρόπον τινά, κόσμον χωριστόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σπανίως ῥίπτουσιν ὄμμα εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐνίοτε τοὺς θεωροῦν ὡς ἐντελῆ ὄργανα τῆς θελήσεώς των.

Μ’ ὅλον τοῦτο, ἀδελφοί μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ὅλοι ἔχομεν εὐγένειαν καὶ ἀξίαν τὴν αὐτήν, ἐπειδὴ εἴμεθα ὅλοι τέκνα τοῦ Θεοῦ· ὅλοι μετέχομεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐράνιον χάριν· ὅλοι εἴμεθα ἐξηγορασμένοι παρὰ τοῦ Σωτῆρος· ὅλοι εἴμεθα σεσημειωμένοι μὲ τὴν σφραγίδα τῆς ἀθανασίας. Ταῦτα εἶναι ἡ μεγαλειότης καὶ ἡ ἀξία μας.

Εἴμεθα δὲ ὅλοι ὄντα ἀδύνατα, πάσχοντα ἢ ὑποκείμενα εἰς πάθη. Ὅλοι ἔχομεν χρείαν ὃ εἰς τοῦ ἄλλου. Δὲν δύναμεθα νὰ ζῶμεν χωρὶς βοήθειαν, καὶ χωρὶς ὃ εἰς νὰ θυσιάζῃ τὰ συμφέροντά του διὰ τὸν ἄλλον. Ταῦτα εἶναι τὰ χρεῖά μας πρὸς τὴν ἀγαθοεργίαν.

Εἶναι ἀράγε ἄλλου ἀρμοδιώτερον νὰ κηρύτ-

τώνται αὐταὶ αἱ ὁμοιότητες τῆς μεγαλειότητος καὶ ταπεινότητος, τῆς ἀξίας καὶ ἀναξιότητος, παρὰ ἐκεῖ, ὅπου τελεῖται ἡ δημόσιος λατρεία, ἥτις μᾶς συνάγει ὅλους εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν, ἐξαλείφει ὅλας τὰς κοινωνικὰς διακρίσεις, διδάσκει τὴν εἰς ὅλους ἀδελφικὴν ἰσότητα, καὶ δὲν ἀφίνει νὰ ὑπάρξῃ ἄλλη, παρὰ ἡ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς;

Ὡ πόσον εὐάρεστος κοινωνία, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν ἔχει κάμμιαν ἄλλην σχέσιν με τοὺς ἀνθρώπους! Ἐδῶ μόνον ὁ ἄρχων καὶ ὁ ἀρχόμενος, ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, ὁ μέγας καὶ ὁ μικρός, συνενυθίζονται καὶ διδάσκονται τοὺς λόγους τῆς εἰρήνης, τῆς ὁμονοίας, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἰσότητος! Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου μηδενόονται σχεδὸν ὅλαι αἱ πολυάριθμοι ἀνισότητες, τὰς ὁποίας ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία φιλοτιμούμεναι ἐπολυπλασίασαν, καὶ συχνότατα οἱ δυνατοὶ μετεχειρίσθησαν ὡς μέσα κακώσεως καὶ τυραννίας.—Κ. ΚΡΕΑΤΣΟΥΛΗΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ.

Τὴν 20ην Ἰουλίου ἐορτάζονται τὰ γενέθλια τοῦ Φραγκίσκου Πετράρχου, ἐνὸς τῶν τριῶν ἐνδόξων πατέρων τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας. Ἐγενήθη τὸ 1304, εἰς τὸ Ἀρόντιον τῆς Ἐτρορίας, εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν περιοχὴν, ἥτις ἔλαβε τὴν δόξαν νὰ γεννήσῃ τὸν ἄμεσον αὐτοῦ προγενέστερον Δάντην, καὶ, προσέτι, τὸ ἄλλο μέλος τῆς περικλεοῦς τριανδρίας, τὸν σύγχρονον καὶ φίλον αὐτοῦ Βοκκάκιον. Κατήγετο δὲ ἀπὸ Φλωρεντίνους γονεῖς, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε σταθῆν συμβολαιογράφος εἰς τὴν πόλιν Φλωρεντίαν· ἀλλ', ὡς ὁ Δάντης, εἶχεν ἐξορισθῆν ἐκεῖθεν πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ υἱοῦ του, εἰς ἐν' ἀπὸ τῶν τότε συνήθεις πολιτικῶν σπαραγμῶν.

Ὁ νέος Πετράρχης ἐστάλη νὰ σπουδάσῃ πρῶτον εἰς τὸ Μονσπέλλιον, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Βονωνίαν, με σκοπὸν νὰ διαδεχθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς τσ· ἀλλὰ δὲν ἤργησεν ἐξ ὀλοκλήρου νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὰ θέλητρά τῆς πρὸ μικροῦ ἀναγεννηθείσης φιλολογίας τῶν ἀρχαίων, καὶ οἱ Βιργίλιοι καὶ οἱ Κικέρωνες ἔκλεπταν τὰς πλειοτέρας τῶν ὥρων, τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος εἰς τραχυτέρας σελίδας ἀφωσιωμένων. Λέγεται ὅτι τὴν δυσἀρέσκειαν ἔλαβεν ὁ πατὴρ του, ἀνακαλύψας τίνι τρόπῳ ἐδαπάνᾳ τὸν καιρὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὥστε, ἀρπάσας τοὺς φίλους συγγραφεῖς, ἔβριψεν αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ. Οὐδ' ἡ τόση ὁμῶς αὐστηρότης δὲν ἐπέτυχεν νὰ καταστήσῃ νομικὸν τὸν Πετράρχην. Ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ὅτε

αὐτὸς ἦτον εἴκοσι ἔξι ἔτων, ἔ ἀμέσως παρήτησε τὴν νομικὴν ὁλως διόλου. Ἐκλεξε τότε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐχειροτονήθη, μολονότι πρὸς τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐχαρίσθησαν εἰς αὐτὸν ἀξιώματα τινὰ ἱερατικά διὰ τῆς μεσιτείας τῶν φίλων καὶ προστατῶν, ὅσους εἶχεν ἐλκύσειν τὸ ποιητικὸν αὐτοῦ κλέος.

Τοῦ Πετράρχου ὁ λοιπὸς βίος ἔλαβε τὸ πλεόν τοῦ χρωματισμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του,—τὴν ἐν Αὐενιῶνι τῆς Προβγκίας συναπάντησιν αὐτοῦ μετὰ τὴν πολυθρόνλητον Λάφην (Laura), τῆς ὁποίας τὸ νομα διὰ τοσοῦτων ὡραίων στίχων ἀπθανάτισεν ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ ἰδικοῦ του. Ὑστερον ἀπὸ τὰς κατὰ διαδοχὴν ἐρεῦνας πολυαριθμῶν βιογράφων καὶ κριτικῶν, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ πλεόν μεγάλη ἀδηλότης περὶ τοῦ ποῖα ἡ τί ἀληθῶς ἦτον ἡ κυρία αὐτῆ. Πολλοὶ μάλιστα καὶ ἐπίστευσαν, ὅτι ὁ Πετράρχης ἐξώδευσε τὴν ζωὴν, ἐκχέων τὰς ἐμπαθεῖς αὐτοῦ ποιήσεις εἰς ἀπλοὺν ἰδανικόν τι ὄν, ἡ ὄραμα τῆς φαντασίας του. Ὡς τῆς Βεατρίκης τοῦ Δάντου, παρόμοια καὶ τῆς Λάφνης τοῦ Πετράρχου, καλύπτει καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτῆν μυστηριωδὲς τι σκότος.

Διαφόρους τῶν ἐφεξῆς χρόνων ἐπέρασεν ὁ ποιητὴς μας περιπλανώμενος εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔ ἄλλας χώρας. Ἐπειτα δὲ ἐσύρθη εἰς τὸ Βωκλύσιον (Vaucluse), μοναχικὸν τι καταγῶγιον ὅχι μακρὰν τῆς Αὐενιῶνος· ἔ εἰς διάστημα ἐπιαυτῶν τινῶν, τοὺς ὁποίους ἐκεῖ ἐξώδευσεν εἰς βαθεῖαν μελέτην ἐνησχολημένος, συνέθεσε τὰ κυριώτερά του ποιήματα.

Μετὰ ταῦτα, τὸ πλεόν ἀξιωματικόν αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Πετράρχου συμβεβηκός ἦτον ἡ στέψις αὐτοῦ, τὸ 1340, ὡς ποιητοῦ δαφνηφόρου, γενομένη εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον. Ἐδεκα νεανία πατρίκιοι, ἱστορεῖ ὁ Γιββὼν, ἦσαν πορφύραν ἐνδεδυμένοι· ἐξ τῶν περικλεεστάτων οἰκογενειῶν ἀντιπρόσωποι, πρᾶσινα φοροῦντες ἔ ἀνθοστεφανωμένοι, παρηκολούθουν τὴν πομπήν· εἰς τὸ μέσον τῶν προηκίπων καὶ εὐγενῶν ἀναβάς ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ γεροῦσιαστὴς Κόμης Ἀγγοῦιλάρας, συγγενὴς τοῦ Καρδινάλιου Κολόννα· κήρυξ διελάλησε, καὶ ὁ Πετράρχης ἐσηκώθη. Ἀφοῦ ὠμίλησεν ἐπ' αὐτῷ εἰς ἐδάφιόν τι τοῦ Βιργιλίου, ἔ τοῖς ἐπανέλαβε τὰς εὐχὰς τσ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Ῥώμης, ἐγονάτισεν ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου, κ' ἔλαβεν ἀπὸ τὸν γεροῦσιαστὴν στέμμα ἐκ δάφνης, μετὰ τὴν πολυτιμωτέραν δηλοποίησιν, “Βραβεῖον ἀριστείας.” Ὁ λαὸς ἀνευφήμησεν, “Ζήτω τὸ Καπιτώλιον! Ζήτω ὁ Ποιητὴς!” Ἡ τοσχο-